

stemet skal omfatte både privat og offentlig virksomhed.

I de kommende år vil udbrændthed, nedslidning og herunder stressende arbejde blive nogle af de vigtige arbejdsmiljøemner.

Samfundet skal undgå, at arbejdsmarkedet har/får en tendens til at overudnytte enkelte og til gengæld lade svage grupper være ubeskæftiget. Overtid, stress og dobbeltarbejde er nedbrydende og skal bekæmpes. Hvis man afgiftsbelægger denne udnyttelse af både den enkeltes og samfundets ressourcer, kunne det påvirke den offentlige økonomi, beskæftigelsen og arbejdsmiljøet i gunstig retning.

Det vil være en kundevenlig løsning at samle tilsyn, rådgivning og de lægelige eksperter et sted i hvert amt. Det er de opgaver, som i dag udføres af bedriftssundhedstjenesten, Arbejdstilsynet og de arbejdsmedicinske klinikker. For at enhederne ikke skal blive for store, kunne man oprette lokalkontorer. Men det er vigtigt at fastholde, at der kun skulle være tale om bofællesskab. Tilsyn, vurdering efter et nyt afgiftssystem og kontrol skal varetages af en statslig myndighed og resten – vejledning, administration, uddannelse m.v. – administreres af et fælles servicesystem, som styres lokalt af parterne, kommuner og amt.

Et lokalt råd skal fungere som bestyrelse for den partstyrede del og rådgive den statslige del. Rådet skal repræsentere arbejdsmarkedets parter på stedet og kommunerne og amtskommunen. På den måde har man skabt en klar adskillelse mellem myndighedsrollen og servicerollen. Og virksomhederne kan få det hele på én adresse. Enkelt og ligetil.

Arbejdstilsynet, klagenævnet og Arbejdstilsynsrådet skal på det centrale område bevares i deres nuværende funktioner. Der er imidlertid et stærkt behov for en årlig rapport om arbejdsmiljøets tilstand, som det kendes fra miljøområdet. Klagenævnet skal tage sig af klager over vurderingerne. Arbejdstilsynsinstituttet skal genoprettes. Branchearbejdstilsynsrådene bør helt overgå til partsregi. Det betyder, at der ikke skal lovgives om dem.

Den statslige del af systemet bør betales af statskassen, suppleret med gebyrer for enkeltydelser og afgifter for vurderingerne, i det omfang vurderingerne går virksomhederne imod.

Servicesystemet skal finansieres af afgiftssystemet, suppleret med egenbetaling. I dag er der i en del brancher tvungent medlemskab af BST, hvad enten man bruger systemet eller ej.

Arbejdstilsynet bør i fremtiden i sine påbud henvise virksomheden til at søge professionel bistand, hvis det skønnes, at den ikke kan løse problemerne selv. Virksomheden kan derefter gå til servicecentret og få rådgivning, som den så skal betale efter regning, idet prisen dog reduceres som følge af tilskud fra afgiften. Arbejdstilsynsrådets sekretariat, som udvides med de centrale serviceopgaver, skal ligeledes finansieres af afgiftssystemet. Der skal dog pålægges organisationerne en fast medfinansieringskvote. Forskningen bør også have tilskud fra afgiften, fordi forskning i arbejdsmiljø er en væsentlig forudsætning for en relevant forebyggende indsats.

Den model, der bør arbejdes hen imod, bør bestå af tre søjler:

- 1) regler og kontrol,
- 2) rådgivning, undervisning og sundhedsfaglig indsats og
- 3) forskning.

I en sådan model vil 1) virksomhederne komme til at betale for den service, de får, 2) virksomhederne komme til at betale til service- og uddannelsessystemet alt efter, hvordan deres arbejdsmiljø bedømmes, 3) arbejdsmarkedets organisationer komme til at bidrage mere, 4) staten få en lille gevinst, ved at dele af Arbejdstilsynets virksomhed overflyttes til serviceområdet, 5) forskningen få et løft via et bidrag fra afgiften, 6) langt færre komme til skade og 7) samfundsudgifterne til lidelser og skader derfor falde.

Regler om farlige forhold som stoffer, materialer og maskinbeskyttelse skal der selvfølgelig være klare retningslinjer for. Men gode ideer om garderobeskabe, dagslys og andre detaljer bør ende i vejledninger og ikke i loven. På den måde kan man undgå omfattende regelkomplekser, som ingen kan hitte rundt i, og som er uforståelige for mange, når de endelig tror, de har fundet ud af det.

Tjóðveldisflokkurinn, Inuit Ataqatigiit og Simut var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.